

Daniels Bog - Nummer Tolv

Mørke

Jeff Pippenger

2023-12-07

Et ord eller en vending, der fordobles i det inspirerede ord, er et symbol på den anden engels budskab.

Og i Nebukadnezars regeringens andet år drømte Nebukadnezar drømme, hvorved hans ånd blev urolig, og hans søvn veg fra ham. Da bød kongen, at man skulle tilkalde troldmændene og stjernetyderne og besværgerne og kaldæerne for at kundgøre kongen hans drømme. Så kom de og trådte frem for kongen. Og kongen sagde til dem: Jeg har drømt en drøm, og min ånd er urolig for at få kundskab om drømmen. Daniel 2:1–3.

I nattens „mørke“ drømte Nebukadnezar om et billede, men han kunne ikke genkalde sig drømmen. I en drøm om natten drømte han om et billede, men drømmen om billedet var lige så mørk for hans forståelse som den nat, da han havde drømt drømmen.

Da kaldæerne talte til kongen på aramæisk: O konge, lev evindeligt! Fortæl dine tjenere drømmen, så vil vi kundgøre tydingen. Kongen svarede og sagde til kaldæerne: Sagen er undvejet mig; hvis I ikke kundgør mig drømmen med dens tyding, skal I hugges i stykker, og jeres huse skal gøres til en mødding. Men hvis I kundgør drømmen og dens tyding, skal I få gaver og belønninger og stor ære af mig; kundgør mig derfor drømmen og dens tyding. Daniel 2:4–7.

Prøven vedrørende Nebukadnezars drøm om billedstøtten var en prøve, udformet til at identificere, hvem der kunne give en korrekt profetisk beskrivelse af en billedstøtte, der er hyllet i mørke, sammen med tydingen af drømmens indhold. Den anden engels budskab, som i milleritternes historie blev forbundet med Midnatsråbets budskab, var blevet forbilledliggjort ved Elias under opgøret på Karmels bjerg. Også dette var en prøve, der ikke blot skulle åbenbare, hvem der var den sande Gud, men også hvem der var den sande profet. William Miller, om hvem Søster White direkte siger, at han var forbilledliggjort ved Elias, repræsenterede Elias på Karmels bjerg. Dog var det ikke så meget William Miller, der blev repræsenteret, som de regler for profetisk fortolkning, som han var blevet ledt til at forstå. På Karmels bjerg blev profeterne for mandsguden Ba'al og profeterne for kvindeguden Ashtarot påvist at være falske profeter. I milleritternes historie blev de protestantiske kirker påvist at være falske profeter, således som Karmels bjerg forbilledligt fremstillede det.

Da de protestantiske kirker tilkendegav deres forkastelse af William Millers regler for profetisk fortolkning, blev de Romes døtre. Profetisk set er en datter et billede af sin moder. Den prøve, som protestanterne ikke bestod i den milleritiske historie, var den prøve, der identificerede og frembragte et billede (datter) af dyret. Det er dér, at den sande protestantismes horn blev åbenbaret i opposition til den frafaldne protestantismes horn. Nebukadnezar krævede en tyding, og derved

var han ved forsynets ledelse involveret i at frembringe en åbenbaring af både de falske og de sande profeter.

De svarede igen og sagde: Lad kongen fortælle sine tjenere drømmen, så vil vi kundgøre dens tydning. Kongen svarede og sagde: Jeg ved med vished, at I søger at vinde tid, fordi I ser, at sagen er mig undsluppet. Men dersom I ikke vil kundgøre mig drømmen, er der kun én dom over jer; thi I har beredt løgnagtige og fordærvede ord til at tale for mig, indtil tiden er forandret; sig mig derfor drømmen, så skal jeg vide, at I kan kundgøre mig dens tydning. Daniel 2:7–9.

Ved afslutningen af prøvetiderne blev den sondring, som var blevet påvist på Karmels Bjerg og den 22. oktober 1844, også illustreret i Daniel kapitel to. I de tre profetiske fremstillinger af Karmels Bjerg, milleritternes historie og Nebukadnezars drøm om billedstøtten ligger vægten på den rette profetiske fortolkning, som er repræsenteret ved Elias, Miller og Daniel. Tydningen af drømmen er det budskab, der bliver afseglet i den historie, hvor to klasser af profeter åbenbares.

Kaldæerne svarede kongen og sagde: Der findes ikke et menneske på jorden, som kan kundgøre kongen det, han kræver; derfor er der ingen konge, fyrste eller hersker, som har krævet sådanne ting af nogen spåmand eller stjernetyder eller kaldæer. Og det, kongen kræver, er en sjælden ting, og der er ingen anden, som kan kundgøre det for kongen, undtagen guderne, hvis bolig ikke er hos kød. Derfor blev kongen vred og meget forbitret og befalede, at alle Babylons vise mænd skulle dræbes. Daniel 2:10–12.

På Karmels Bjerg foreslog Elias prøven, og den prøve, han foreslog, var ikke alene til for at åbenbare, hvem der var den sande Gud, men også hvem der var den sande profet. I Daniels andet kapitel er det kaldæerne, der identificerer den prøve, som åbenbarede forskellen mellem det sande og det falske. De forklarer, at den tydning, som Nebukadnezar søger, kun kan identificeres af Gud og ikke af mennesker. De klagede også over, at forholdet mellem Nebukadnezar og hans religiøse vise mænd var et ukorrekt forhold, når de siger, at »det er en sjælden ting, som kongen kræver«. De ønsker, at kongen, som repræsenterer staten, skal holde sig uden for det religiøse område, hvor de har været anset for at være autoriteterne. De protesterer ikke imod principperne i foreningen mellem kirke og stat; de protesterer imod, at Nebukadnezar, som repræsenterer staten, kræver at have kontrol over kirken. De ville være tilfredse med et kirke-stat-forhold, hvis de religiøse ledere herskede over staten. Dyrets billedes prøve er dér, hvor vi afgør vor evige skæbne — ligesom drømmen om Nebukadnezars billede — en prøve på liv og død.

Og påbuddet udgik, at de vise mænd skulle dræbes; og de søgte Daniel og hans fæller for at dræbe dem. Da svarede Daniel med råd og visdom Arjok, høvedsmanden for kongens livvagt, som var draget ud for at dræbe Babylons vise mænd: Han tog til orde og sagde til Arjok, kongens høvedsmand: Hvorfor er dette påbud så forhastet fra kongen? Da kundgjorde Arjok sagen for Daniel. Daniel 2:13–15.

Når Daniel oplyses om forståelsen af drømmens endnu ukendte billedes livs- og dødsomstændigheder, repræsenterer han oplysningen af de hundrede og fireogfyrre tusind om det forhold, at de befinder sig i historien om den anden og synlige prøve i den tretrins prøveproces.

Men Daniel repræsenterer ikke blot dem, som har valgt at spise den rette kost og derfor bestået den første prøve, men repræsenterer også den menneskelige repræsentant, som Gud havde givet særlig indsigt i den bibelske profeti.

Hvad disse fire unge mænd angår, gav Gud dem kundskab og indsigt i al lærdom og visdom; og Daniel havde forstand på alle syner og drømme. Daniel 1:17.

Skønt alle fire trofaste hebræere bestod prøven vedrørende kosten, blev Daniel udvalgt som budbringeren af syner og drømme. Daniel repræsenterer den profetiske budbringer, sådan som denne fremstilles ved Elias, Johannes Døberen, Johannes Åbenbareren, William Miller og Future for America. Den profetiske budbringer er aldrig adskilt fra den profetiske prøve.

På Kristi tid kunne de, som forkastede Johannes' vidnesbyrd, ikke drage nytte af Jesus. I Milleritternes historie kunne de, som forkastede det første budskab (repræsenteret ved William Miller), ikke drage nytte af det andet budskab. I begge historier erkendte de trofaste ikke, hvorhen prøvelsesprocessen førte. Disciplene nægtede at se korset, skønt de tydeligt fik at vide, at det skulle ske. Milleritterne kunne ikke se den store skuffelse. Da Daniel af Arjok blev underrettet om de livs- og dødsomstændigheder, der var forbundet med Nebukadnezars drøm om billedstøtten, vidste han ikke, hvad drømmens indhold var, eller hvorhen prøven vedrørende billedstøtten førte. Alt, hvad han vidste, var, at det var en liv- og dødssituation. Daniel behøvede derfor tid til at forstå tydningen.

Da gik Daniel ind og bad kongen om at give ham tid, så han kunne kundgøre kongen tydningen. Daniel 2:16.

Daniel havde udvist tro i den kost (metodologi), han havde besluttet at spise ved den første prøve. Derfor fik han tid, ligesom disciplene fik i Kristi tid. Den tid, der blev givet disciplene, var tidsrummet for Kristi død, begravelse, opstandelse og hans første himmelfart, før han mødtes med disciplene på vejen til Emmaus og derpå igen i den øvre sal. Derpå, ved tidens ende, åndede han Helligånden på dem.

Og da han havde sagt dette, åndede han på dem og sagde til dem: Modtag Helligånden. Johannes 20,22.

Ezekiel profeterede, og de døde ben blev føjet sammen. Dernæst profeterede Ezekiel igen, og Helligånden blev indblæst i de nyformede legemer, og de rejste sig som en mægtig hær. Da Kristus åndede på disciplene, åbnede Han deres forståelse.

Da åbnede han deres forstand, så de kunne forstå Skrifterne. Luk. 24:25.

Alle profeterne taler om verdens ende, og Daniel er ingen undtagelse. Den tid, han anmodede om, var en tidsperiode, hvori han kunne modtage oplysning. Ventetiden for milleritterne var fra den første skuffelse, indtil de erkendte, at de befandt sig i tøvetiden i forbindelse med profetierne i Matthæus kapitel femogtyve og Habakkuk kapitel to. Historien om tøvetiden i milleritternes historie blev opfyldt i tiden for den anden engels budskab. Daniel kapitel to fremstiller den samme historie, så hans anmodning om tid er profetisk i overensstemmelse med milleritternes tøvetid.

Derfor repræsenterer Daniels anmodning om tid og milleritternes tøvetid de et hundrede og fireogfyrre tusindes tøvetid, som begyndte den 18. juli 2020.

Daniels anmodning om tid til at forstå Nebukadnesars drøm om billedstøtten fremstilles i Åbenbaringen kapitel elleve som de tre og en halv dag, hvori de to vidner ligger døde på gaden. I historien om de tre og en halv dag i Åbenbaringen elleve, de tre og en halv dag, som symbolsk repræsenterer en profetisk ørken, er der en røst, som råber. Den menneskelige røst, som Trøsteren benytter for at vække og føre de døde, tørre ben til live, fremstilles ved Daniel, som gives den profetiske åbenbaring om, hvad drømmen var, og hvad den repræsenterede. Røsten, der råber i ørkenen, har fået profetisk forståelse af drømme og syner, således som det fremstilles ved Daniel. Røsten råber og identificerer derved, at den har fået Midnatsråbets budskab, og råbet gives ved midnat, hvilket repræsenterer mørke.

I det dybeste mørke ved midnat fik stemmen (Daniel) forståelse af et budskab, som var hyllet i mørke. Den befaling, der gives til stemmen (Ezekiel), er at profetere til de døde, tørre ben. Idet han gør dette, indblæses Trøsteren over de døde på gaden, og de bliver „gjort levende“. Men vækkelsen fuldbyrdes kun ved bøn. Bøn er et vejmærke i historien om vækkelsen af de døde, tørre ben, som ligger dræbt på gaden. Daniel repræsenterer profetisk dette vejmærke, netop på det rette sted, hvor vejmærket identificeres.

“En genoplivelse af sand gudsfrygt iblandt os er det største og mest påtrængende af alle vore behov. At søge dette bør være vort første arbejde. Der må gøres alvorlig bestræbelse for at opnå Herrens velsignelse, ikke fordi Gud ikke er villig til at skænke os sin velsignelse, men fordi vi er uforberedte til at modtage den. Vor himmelske Fader er mere villig til at give sin Helligånd til dem, der beder ham, end jordiske forældre er til at give gode gaver til deres børn. Men det er vort arbejde ved bekendelse, ydmygelse, omvendelse og alvorlig bøn at opfylde de betingelser, hvorpå Gud har lovet at skænke os sin velsignelse. En genoplivelse kan kun forventes som svar på bøn. Så længe folket er så blottet for Guds Helligånd, kan de ikke værdsætte forkyndelsen af Ordet; men når Åndens kraft rører ved deres hjerter, da vil de taler, der holdes, ikke være uden virkning. Ledet af Guds Ords lærdomme, under åbenbarelsen af hans Ånd, og i udøvelsen af sund dømmekraft, vil de, som deltager i vore møder, vinde en dyrebar erfaring og ved hjemkomsten være beredt til at øve en sund indflydelse.”

De gamle bannerbærere vidste, hvad det vil sige at kæmpe med Gud i bøn og at glæde sig over udgydelsen af Hans Ånd. Men disse er ved at træde bort fra handlingens skueplads; og hvem træder frem for at indtage deres plads? Hvordan står det til med den opvoksende slægt? Er de omvendt til Gud? Er vi vågne for det værk, som foregår i den himmelske helligdom, eller venter vi på, at en eller anden tvingende kraft skal komme over menigheden, før vi vil vågne op? Håber vi at se hele menigheden vækket til live igen? Den tid vil aldrig komme.

"Der er personer i menigheden, som ikke er omvendte, og som ikke vil forene sig i inderlig, fremtrængende bøn. Vi må tage fat på arbejdet hver for sig. Vi må bede mere og tale mindre. Uretfærdigheden tager til, og folket må læres ikke at være tilfredse med en gudsfrygts ydre skikkelse uden ånd og kraft. Hvis vi er optaget af at ransage vore egne hjerter, lægge vore synder bort og rette vore onde tilbøjeligheder, vil vore sjæle ikke ophøjes til forfængelighed; vi

vil nære mistillid til os selv og have en vedvarende erkendelse af, at vor tilstrækkelighed er af Gud." Selected Messages, bog 1, 121, 122.

På grundlag af tro på den kost, som Daniel havde valgt at spise, blev han dernæst ført ind i en visuel prøvelsesproces, som krævede, at han anvendte den metodik, der var repræsenteret ved hans kost, til først at love, at hans Gud ville identificere og forklare drømmen, og derefter fuldbyrde fremstillingen af denne drøm for kongen. Han var i besiddelse af den rette kost, eller den rette metodik, og derpå skulle han synligt manifestere sin tro ved at fremlægge budskabet om Nebukadnezars billeddrøm, som var i fuldstændigt „mørke“. Hans næste handling var hans synlige manifestation af tro, for da udøvede han den guddommelige formel for Guds folk, når de befinder sig i mørke.

Den ondes mørke omslutter dem, der forsømmer at bede. Fjendens hviskende fristelser lokker dem til synd; og det er alt sammen, fordi de ikke gør brug af de privilegier, som Gud har givet dem i bønnens guddommelige ordning. Hvorfor skulle Guds sønner og døtre være tilbageholdende med at bede, når bøn er nøglen i troens hånd til at åbne himlens forråds-kammer, hvor den Almægtiges grænseløse hjælpkilder er opbevaret? Uden uophørlig bøn og vågent tilsyn er vi i fare for at blive skødesløse og for at vige bort fra den rette vej. Modstanderen søger uophørligt at spærre vejen til nådestolen, for at vi ikke ved alvorlig bøn og tro skal opnå nåde og kraft til at modstå fristelse." Vejen til Kristus, 94.

Med det mørke indhold af Nebukadnezars nattedrøm trængende ind på sig sluttede Daniel sig sammen med sine tre ledsagere og bad.

Da gik Daniel til sit hus og gjorde sagen kendt for Hananja, Misjael og Azarja, sine ledsagere, for at de skulle bede himlens Gud om barmhjertighed angående denne hemmelighed, så Daniel og hans venner ikke skulle omkomme sammen med resten af Babylons vise mænd. Da blev hemmeligheden åbenbaret for Daniel i et nattesyn. Da lovpriste Daniel himlens Gud. Daniel tog til orde og sagde: Lovet være Guds navn fra evighed til evighed! For visdommen og magten er hans. Han forandrer tider og stunder; han afsætter konger og indsætter konger; han giver de vise visdom og de forstandige kundskab. Han åbenbarer de dybe og skjulte ting; han ved, hvad der er i mørket, og lyset bor hos ham. Dig takker og priser jeg, du mine fædres Gud, som har givet mig visdom og magt og nu har kundgjort mig, hvad vi bad dig om; thi du har nu kundgjort os kongens sag. Daniel 2:17–23.

Daniel blev derpå belønnet af Ham, som „ved, hvad der er i mørket.“ Bevægelsen for søndagslovgivning foregår i mørke, og de, som har bekendt sig til at tage den guddommelige kost til sig, må erkende dannelsen af dyrets billede, som forbereder den religiøse og politiske platform for håndhævelsen af den pavelige myndigheds mærke.

Daniel kapitel to identificerer ikke blot den anden engels historie i den milleritiske historie, men endnu mere direkte illustrerer det den anden engels historie i den tredje engels bevægelse. I prøvelsen vedrørende Nebukadnezars drøm om billedstøtten fremstilles prøven vedrørende dyrets billede. De profetiske skridt, hvorved Guds folk vækkes til erkendelse af de livs- og dødsomstændigheder, som den forestående søndagslov medfører, identificeres meget specifikt i Daniels og Johannes' Åbenbarings bøger.

Daniel repræsenterer budbæreren for den historie, hvor billeddrømmens liv-eller-død-budskab går ud. Han står fast på den kost, som han er kommet til forståelse af, og erklærer i tro, at Gud kan kundgøre synet, men han anmoder om tid. Tiden er ventetiden. Ved afslutningen af ventetiden gives der ham kundskab om, hvad der var i Nebukadnezars mørke drøm, men ikke blot det. Han modtager ikke alene forståelse af billeddrømmen, som er et forbillede på dyrets billede og den dertil hørende prøve, men han priser også Gud ved ventetidens afslutning, fordi Gud "giver de vise visdom og dem, der har forstand, kundskab; han åbenbarer de dybe og skjulte ting; han ved, hvad der er i mørket, og lyset bor hos ham."

Daniel placerer her sin lovprisning i den sammenhæng, at der har været en „forøgelse af kundskab“, for han, som i kapitel tolv angiver, at de „vise“ vil forstå „forøgelsen af kundskab“, priser også Gud, fordi Han havde givet „visdom“ og „kundskab“ til „de vise“. Han henviser direkte til de vise jomfruer og forbinder sin tid med ventetiden. Han placerer den illustration, som findes i kapitel to, direkte ind i den fuldkomne opfyldelse af ventetiden i Matthæus femogtyve i den tredje engels bevægelse. Endnu mere betydningsfuldt er det forhold, at Johannes' Åbenbaring identificerer, at Johannes lige før nådetidens afslutning fik befaling om ikke at forsegle udsagnene i profetierne i Daniels og Johannes' Åbenbarings bøger, for de er den samme bog.

Og han siger til mig: Besegl ikke denne bogs profetis ord; thi tiden er nær. Den, som gør uret, lad ham stadig gøre uret; og den, som er uren, lad ham stadig være uren; og den, som er retfærdig, lad ham stadig øve retfærdighed; og den, som er hellig, lad ham stadig være hellig. Åbenbaringen 22:10, 11.

Den tid, da Daniels og Johannes' Åbenbarings profetier skal forsegles op, er i ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer, og denne tid fremstilles ved Daniels anmodning om tid. Hans anmodning om tid blev efterfulgt af bøn, hvilket må finde sted forud for de døde tørre bens opstandelse. I den tidsperiode, hvor kundskabens forøgelse og forståelsen af drømmebilledet, som er hyllet i mørke, blev åbenbaret, gjorde Gud også noget andet for Daniel. »Han åbenbarer de dybe og skjulte ting.« Den skjulte ting i Midnatsråbets historie er profetien i Åbenbaringen, som forsegles op lige før nådetiden lukkes. Denne »dybe og skjulte« ting er »sandhed«.

Sandheden bliver den profetiske nøgle, som åbnes for det sendebud, der er repræsenteret ved Daniel, og som gør det muligt at erkende de „syv tordners“ skjulte historie. Den skjulte historie er historien om tre vejmærker. Det første er en skuffelse, og det sidste er en skuffelse, sådan som det illustreres i milleritternes historie. Det hebraiske ord, som oversættes med „sandhed“, blev dannet af den „vidunderlige sprogforsker“ gennem sammensætningen af det hebraiske alfabetets første, trettende og sidste bogstav. Jesus er den første og den sidste, og Han er „sandheden“. Strukturen i det ord, som blev skabt af den „vidunderlige sprogforsker“, identificerer de tre profetiske vejmærker, som er de „syv tordners“ skjulte historie, og som skulle besegles, indtil Daniel bad om „tid“ og gik i bøn.

Skuffelsen den 18. juli 2020 var det første vejmærke, og den illustrerer den skuffelse, der er forbundet med det sidste af tre vejmærker, som er søndagsloven. Det midterste bogstav, det trettende bogstav, er et symbol på oprør, og det er et symbol på det midterste vejmærke i de syv

tordners skjulte historie. Oprøret er fremstillet ved de dårlige jomfruer ved Midnatsråbet, for Midnatsråbet er det midterste vejmærke i den tretrins historie om 18. juli 2020, Midnatsråbet og den snart kommende søndagslov. Så snart det er midnat, går tiden ind i den trettende time, hvor de dårlige jomfruers synlige tilsynekomst demonstreres ved deres erkendelse af, at de ikke har den gyldne olie.

I den symbolske „ørken“ i de „tre og en halv dage“ i Johannes' Åbenbaring kapitel elleve fremstilles Guds folk som befindende sig i den symbolske historie om forbandelsen med „syv tider“. Ved afslutningen af den periode skal de erkende, at de er blevet spredt, at de har syndet, at deres fædre har syndet, at de har vandret Gud imod, og at Gud har vandret dem imod. Denne erkendelse skal lede dem til at bede bønner i Tredje Mosebog seksogtyve. Denne erkendelse af, at de må bede bønner i Tredje Mosebog seksogtyve, stemmer profetisk overens med Daniels bøn i Daniels Bog kapitel to og illustreres ved Daniels bøn i kapitel ni. Grunden til, at Daniel bad bønner i Tredje Mosebog seksogtyve i kapitel ni, var hans erkendelse af, at han befandt sig ved afslutningen af de halvfjerds år i Jeremias' profeti om Guds folks fangenskab.

De samme halvfjerds år repræsenterer historien om beseglingen af Guds folk. De halvfjerds år repræsenterer renselsen i Malakias kapitel tre og Kristi to tempelrensninger. De repræsenterer historien om prøven ved dyrets billede. Denne historie begyndte den 11. september 2001 og ender ved den snart kommende søndagslov. Ved afslutningen af den symbolske halvfjerdsårige periode søger Daniel en „ventetid“, så han kan bede. Hans bøn blev besvaret, da profetiens sidste hemmelighed blev åbenbaret for ham. Denne åbenbaring kom, mens Guds sande protestantiske folk stadig befandt sig i „ørkenens“ adspredelsestid efter den 18. juli 2020. På det tidspunkt blev „sandheden“ åbenbaret for den „røst, som råber i ørkenen“.

Vi vil fortsætte med Daniels bog, kapitel to, i den næste artikel.

Og Herrens vrede optændtes mod dette land, så han lod alle de forbandelser komme over det, som er skrevet i denne bog. Og Herren rev dem op af deres land i vrede og harme og stor forbitrelse og kastede dem ind i et andet land, som det er den dag i dag. De skjulte ting hører Herren vor Gud til; men de åbenbarede ting hører os og vore børn til for evigt, for at vi må gøre efter alle ordene i denne lov. 5 Mosebog 29,27–29.